HAYLEN BECK

Je to tvůj syn.
Ale ona se k němu dostala první.

Najdu tě

THRILLER

Najdu tě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Haylen Beck
Najdu tě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HAYLEN BECK

Najdu tě

DOMINO

2021

Mým kamarádům z kapely Fun Lovin' Crime Writers
Chrisovi, Dougovi, Lucovi, Markovi a Val

1

TEĎ

Vyšplhá na nízkou zídku po obvodu střechy, i když na ni policisté hulákají, ať toho nechá. Nestará se, že ji cihly dřou do kolen. Vztyčí se na bosá chodidla obolavělá od běhu a Ethan se jí zavrtí v náručí. Pod jeho tíhou div neztratí rovnováhu. Zahákuje se prsty nohou o okraj zídky. Zvedne Ethana výš a pevně ho obejme.

„To nic, broučku," konejší ho.

Ethan pláče a zmítá se v jejím sevření, kope ji do stehen a drobnýma ručkama ji škube za oblečení.

„Podívej se," řekne mu. „Není to krása?"

Na černé hladině Mexického zálivu se zrcadlí měsíc. Od terasy k moři se táhne zdánlivě nekonečný bazén obklopený palmami, klidná voda se leskne jako sklo. Představí si, jak ji celou pohlcuje ten chlad. Jak do ní prosakuje ten klid.

„Nechceš si jít zaplavat?" zeptá se.

Ethan jí v náručí ztichne.

„Chtěl bys?"

Ethan přikývne, hlavou se jí přitom otře o rameno. „Jo, pojď plavat," hlesne tak tichoučce, že ji z toho začne pálit v očích a sevře se jí hrdlo.

„Půjdeme si zaplavat," odpoví mu. „Slibuju. Jen my dva."

Policisté přestali křičet. Slyší je, jak se ze všech stran přibližují, pod nohama jim chrastí kamínky, kterými je vysypaná střecha

hotelu. Odkudsi zdálky slyší plakat nějakou ženu a volat na to dítě jménem.

Zdola ji někdo zahlédne. Zděšený výkřik, sílící změť hlasů a do náladové hudby hotelové kapely, která tu každý večer hraje, zavržou na dlažbě terasy židle a stolky. Ke sboru hlasů se přidávají další. Zpěvák se zajíkne a zmlkne uprostřed písně, zalapá po dechu a mikrofon ten zvuk zesílí. *Díos mío!* Hudba se zadrhne a utichne.

Žena poprvé shlédne dolů.

Sedm pater.

Lidé tam dole k ní vzhlížejí a couvají. Jejich hlasy se odrážejí od zdí a balkónů. Servírce vyklouzne z ruky podnos s nápoji, tříští se sklo, alkohol se paprskovitě rozstříkne jako rachejtle při ohňostroji.

Představuje si, jak tam leží její tělo s rozhozenými údy a vytváří na dlaždicích vlastní červený ohňostroj.

A Ethanovo.

Kdosi na ni zavolá jménem. Neohlédne se po něm, ale slyší jeho hlas, tichý a uvolněný, jako kdyby se neschylovalo ke konci světa.

„Poslouchejte," říká ten muž a pomalými kroky se blíží. „Chvilku počkejte a promluvte si se mnou. Nevím, čím si procházíte a co vás k tomuhle dohnalo, ale dá se to napravit. Máte moje slovo. Promluvíte si se mnou?"

Sjede k němu pohledem. Je to ten bezpečák zezdola.

„Já to nechtěla," řekne.

„Co jste nechtěla?" zeptá se bezpečák.

„Aby to takhle skončilo."

„Tohle není konec," namítne bezpečák. „Jestli nechcete, aby byl, tak není. Proč by to musel být konec?"

„Protože jsem udělala hroznou věc a nemůžu ji vzít zpátky."

Bezpečák popochází blíž, pomaličku se k ní krade. Vnímá ho jen periferním viděním, a tak pootočí hlavu, aby ho viděla líp. Má snědou pleť, laskavé oči a prošedivělé vlasy.

„Možná ji nemůžete vzít zpátky," řekne jí. „Ale to neznamená, že ji nemůžete napravit. Máma mi odjakživa tvrdila, že nic není tak zlé, aby to nešlo dát znova do pořádku."

Odvrátí se od něj zpátky k moři, k té třpytivé černotě.

„Vím, o co se pokoušíte," utrousí.

„O co se pokouším?"

„Snažíte se mě rozpovídat, abyste mě přiměl slézt."

„Já se o nic nesnažím, paní. Jistě, policejní vyjednavači to udělají, až sem dorazí, ale já na to nejsem dost chytrý. Já si jenom povídám. Bavím se s vámi, nic víc. Tak, jak to lidi běžně dělají. Prostě spolu mluví."

„Už ani krok."

Zaslechne ve svém hlase náznak hysterie a vyděsí ji to.

„Já nejsem šílená," řekne a bleskne jí hlavou, jestli tahle věta vůbec někdy byla pravdivá, když ji někdo pronesl nahlas.

„Ne, nejste," přitaká bezpečák a zůstane stát. „Jste normální a uvažujete racionálně, viďte? Vím, že tohle nejste vy, přinejmenším ne tak docela. A taky vím, že byste tomu chlapečkovi neublížila."

„Je to můj syn."

„Správně. Vaše vlastní krev."

„Nepřibližujte se," varuje ho.

Bezpečák je od ní sotva kousek dál než na délku paže. Příliš blízko. Odšourá se od něj po cihlové zídce. Hrozně ji to škrábe do chodidel.

„Zůstávám, kde jsem," ujistí ji muž. „Nehýbám se z místa, jste spokojená? Víte, mám holčičku asi stejně starou, jako je váš chlapec, možná maličko starší."

Čeká na odpověď, ale nedočká se.

„Má temperament po mámě. Měla byste ji vidět. Napůl Hispánka, napůl Irka. Jsou jí teprve čtyři, ale já od jejího narození zestárnul nejmíň o deset let, namouduši. Kde se narodil váš malý?"

„V Pensylvánii."

„Kde v Pensylvánii? V Pittsburghu? Ve Filadelfii?"

Neodpoví mu. Všechno ztichlo. Zase k němu zalétne pohledem. Tvář mu povadla, vlídné oči zesmutněly. Ví, že položil špatnou otázku. Ví, že ji ztrácí. Porážka v něm probouzí zoufalství.

„Podejte mi toho chlapce," požádá ji rozechvěle. „Přísahám Bohu, že se vás ani nedotknu. Jen mi dovolte, abych ho od vás vzal."

„Nemůžu," hlesne.

„Ale můžete," řekne muž, ale v jeho hlase není po jistotě ani památky.

„Nemůžu. Já ho nevrátím. Teď ne."

„Není to fér," namítne muž. „Neberte ho s sebou. Prosím vás."

„Ne," odmítne se vší rozhodností.

Bezpečák má pravdu. Není to fér. Ona to ví taky. Ale nic se tím nemění.

Políbí Ethana na vlhkou tvářičku a pošeptá mu: „Mám tě moc ráda."

Od oceánu fouká vítr, teplý a slaný.

„Promiň," řekne. „Prosím tě, odpusť mi to."

Koutkem oka vidí toho bezpečáka, jak se natahuje, natahuje, natahuje.

„Bůh mi odpusť," řekne a vykročí jednou nohou do prázdna.

Jekot, všude kolem.

2

TEHDY

Jet na dovolenou nebyl Molliin nápad. Přišla s tím její literární agentka Donna a poslala jí e-mailem odkaz na webovou stránku toho letoviska. Casa Rosa v Naples na floridském pobřeží Mexického zálivu, sedm bazénů a sedmdesát tisíc čtverečních metrů zahrad a palmových hájů. Za mírný příplatek lze získat pokoj s vyhlídkou na moře.

Nevím, jestli si to můžu dovolit, odpověděla Donně Mollie. Asi bych měla počkat, až dostanu zálohu.

Nesmysl, odepsala Donna. Máš platnou smlouvu. Jdi do toho, trochu žij. Dopřej sobě a synovi pár dní sluníčka.

Mollie si pamatovala, jak vzhlédla od notebooku k oknu. Stromy už zhnědly a mírný podzim začínal ustupovat sychravé zimě. Déšť se měnil v ledové jehličky, vítr ostře štípal. Co nevidět nasněží.

Příští týden nebo dva se bude redigovat její první kniha a pak se hned musí pustit do další. Přes zimu bude mít plné ruce práce. Ale na druhou stranu, díky dovolené se aspoň bude mít na co těšit.

„Tak dobře," pronesla nahlas, hrdá na svou rozhodnost, jako by zrovna vyřešila bůhvíjak složitý problém, a ne příjemný výlet na Floridu.

Narozeniny má začátkem března. Klikla na tlačítko REZERVOVAT a vybrala si data. Cena nebyla ani zdaleka tak závratná, jak čekala. O pár týdnů dřív, kolem svatého Valentýna nebo Dne

prezidentů, by pobyt stál skoro dvojnásobek, ale v březnu to nebylo tak zlé.

Jeden dospělý. Jedno dítě.

Ethan ještě nikdy neletěl letadlem. Přemítala, jaké to bude. Stane se z ní jedna z těch matek, co se propadají hanbou do sedadla, když jejich potomek tři hodiny vříská? Asi by si měla do iPadu stáhnout všechny díly *Tlapkové patroly*, aby ho celou dobu zabavila. Normálně ho nenechávala vysedávat u televize, ale při dlouhém letu může udělat výjimku.

Našla kabelku, vytáhla z ní kartu MasterCard a zaplatila. Hotovo. Pět nocí, standardní sazba. Na jeden večer by se mohla rozšoupnout a zaplatit hotelovou chůvu, vyrazit si do baru a možná si i zaflirtovat s nějakým hezkým mužským. Nebo se dvěma. Třeba si taky zatancovat.

Bože, už je to tak strašně dávno!

Mason je opustil, když bylo Ethanovi půl roku. Prohlásil, že to nezvládá. Že s nimi už nechce sdílet život. Po všem, čím si kvůli tomuhle dítěti prošli, vzal do zaječích. Svěř muži odpovědnost a poznáš, co je doopravdy zač, řekla jí jednou máma. Mollie si o Masonovi myslela ledacos, ale za zbabělce ho nepokládala.

Přesto se jí po něm stýskalo. I když odešel od syna, těžce nesla prázdné místo, které po něm zbylo v jejím životě i vystydlé posteli. Ale zpátky by ho nevzala, ani kdyby přilezl po břiše a žebral o odpuštění. Nevzala by od něj dokonce ani peníze. Těch pár přátel, co měla, na ni naléhalo, ať z něj bez milosti vyrazí alimenty, na které má nárok. Jenže ona od Masona nic nechtěla. Má dobré zaměstnání se slušným platem a vystačí si sama, díky. Když dvakrát ročně přijel za synem na návštěvu, chovali se k sobě mile, ale z jejich dřívějšího vztahu nezůstalo nic.

Ethan byl hodné dítě. Pohodář, prohlašovala o něm kamarádka Nadine s téměř hmatatelnou závistí. Odmala spal celou noc jako dřevo, zlobil jen málokdy a dobře jedl. Vyrůstal z něj statný zdravý kluk, už mu byly skoro tři. Až pojedou na dovolenou, budou mu tři a půl. Představila si ho ve vodě, oblečeného do nafukovací vesty, jak kope buclatýma nožkama a ona ho přidržuje za ruce. Plavání zbožňoval. Brala ho do bazénu, kdykoli to šlo. Od té doby, co podepsala

smlouvu na knížku a dostala první část zálohy, chodili častěji, protože si mohla dovolit přejít na poloviční úvazek. Ta smlouva sice nebyla žádný zázrak, ale patřila do kategorie velmi slušných. Nestačila na odchod ze zaměstnání, ale zalátala pořádný díl běžných výdajů. Ano, Mollie si od Masonova útěku vystačila, ale až teď se zbavila starostí, jestli se na účtu neocitne v mínusu.

Nikdy si nedodala odvahu ukázat mu něco ze svojí tvorby. Ne že by tenkrát, když spolu ještě žili, měla tolik co ukazovat. Tehdy to byly jen úryvky, stránka sem, kapitola tam. Pár povídek. Psaní začala brát vážně až po jeho odchodu. Když byl Ethan menší, fungovalo jako přetlakový ventil. Způsob, jak si uchovat duševní rovnováhu v krátkých chvílích klidu mezi krmením a přebalováním.

Román nabíral tvar déle než rok. Ze začátku jí nepřipadal nějak zvlášť originální. Byl to podle ní jen obyčejný mainstreamový příběh, jenže literární agentka Donna ji přesvědčovala o opaku. Stačí prý pár drobných zásahů a bude z něj psychothriller, a dobře prodejný. Tak jo, pomyslela si Mollie, napsala jsem thriller. Dodnes měla v živé paměti, jak se jí srdce rozbušilo radostí, když jí Donna po telefonu pověděla, že dorazila nabídka od jednoho nakladatele.

Takže si tu dovolenou možná zasloužím, blesklo jí hlavou.

Hotelová webstránka inzerovala sedm bazénů. Budou moci plavat celé dny, každé ráno si zajít do jiného, a stejně je neobejdou všechny. A hurá, hotel nabízí celodenní hlídání dětí. Jestli jí nezabrání výčitky svědomí, může jim Ethana na hodinku, na dvě svěřit a poležet si na slunci sama, plavat naznak, vyhřívat se a umlčet svět modrou vodou šplouchající přes tváře.

Vytrhla se z denního snění. Všechno to vypadá báječně, ano, ale nejdřív se tam musí dostat. Lety, lety, lety...

Došlo jí, že než si zarezervovala hotel, měla napřed zkontrolovat, jestli jsou ještě k mání letenky – a prokristapána, které letiště je vlastně nejblíž? V duchu zaklela a pustila se do hledání. Za půl hodiny měla hotovo a zaplaceno, a místo aby si dělala starosti s nesplněným denním limitem napsaných slov, dělala si je s kufry, plavkami, a proboha, dokáže za tři měsíce shodit pět kilo, když jsou mezitím Vánoce?

Shodila víc než šest, ale tři zase mezi 25. prosincem a 1. lednem nabrala zpátky. První měsíc roku se kolem ní prohnal závodním tempem. Dokončila další kolečko autorských korektur svého knižního debutu a v druhé knížce přibylo sotva pár stránek. Najednou byl únor, za tři týdny letí se synem na Floridu a nemá na cestu připraveno vůbec nic.

Chatovala si o tom na Facebooku s dlouholetou kamarádkou Shannon a užírala se obavami, jestli se neztrapní, když jí nebudou slušet plavky nebo se na slunci spálí. Shannon ji jako vždycky uklidňovala. Všechno bude v pohodě, řekla, prostě se jen bav. Byla to dobrá kamarádka a taky jediný důvod, proč si Mollie pořídila neveřejný facebookový účet – aby s ní mohla být snadněji v kontaktu poté, co se Shannon odstěhovala do Evropy.

Všechno uteklo hrozně rychle a pak už najednou kráčela uličkou mezi sedadly, držela Ethana za ruku a v druhé svírala palubní vstupenky. V tu chvíli se cítila úplnější, sebevědomější, a ano, sakra, taky šťastnější než kdykoli předtím. Dokonce ještě šťastnější, než když jí Mason kdysi navlékl zlatý snubní prsten. Než když poprvé vzala do náručí syna. Než když jí zavolala Donna a oznámila, že nakladatel nabízí smlouvu na dvě knihy a pětasedmdesát tisíc dolarů jako zálohu.

„Zasloužím si to," řekla nahlas, když vcházela do letadla. „Do háje, prostě si to zasloužím."

„Pardon?" zeptala se letuška.

Mollie se usmála, odpověděla „ale nic" a našla jejich sedadla.

3

První dva dny dovolené byly to nejlepší, co kdy zažila. Když taxík projel hlavní branou letoviska, zalapala po dechu. Nemohla si pomoct. Něco takového nikdy neviděla, dokonce ani když ještě žila s Masonem.

Příjezdová cesta lemovaná palmami vedla ke smyčce před hlavní budovou hotelu. Nádvoří obestavěné průčelími mělo tvar písmene U a uprostřed tryskala fontána. Když taxík zastavil, jeden hotelový zřízenec otevřel Mollie dvířka a další zároveň vyndával ze zavazadlového prostoru její dva velké kufry, příruční tašku a malý plastový kufřík na kolečkách, který koupila speciálně pro Ethana.

Naložil všechno na vozík a s úsměvem je požádal, ať jdou za ním. Zažila trapnou chvilku, když šátrala v peněžence po dolarové bankovce, aby dala spropitné muži, který ji pouštěl z auta, a nedošlo jí, že zapomněla napřed zaplatit taxikáři. Rychle obojí vyřídila a strnule pozorovala, jak její zavazadla mizí v útrobách velkolepé budovy.

Já sem nepatřím, pomyslela si. Poznají to. Všichni to poznají.

Byla taková odjakživa. Už jako malá si připadala nepatřičně ve škole. V její třídě bylo plno dětí ze středostavovských rodin, jejichž rodiče měli dobrá zaměstnání, ke kterým patřilo zdravotní a stomatologické pojištění, jezdili v nových nebo skoro nových autech a doma měli kabelovou televizi a počítače. Molliin otec dřív pracoval na pile, jenže tu zavřeli a on se pak živil různými příležitostnými pracemi po městě. Během puberty zakoušela trpké ponížení, kdykoli zjistila, že u některého spolužáka maluje dům, uklízí dvorek nebo nahazuje fasádu.

Od prvního dne, kdy přešla na nižší střední, trvala na tom, aby ji vysazoval nejmíň blok od školy; nechtěla, aby ji někdo viděl vystupovat z prorezavělé dodávky. Nikdy mu to sice nepřiznala nahlas, ale při zpětném ohlédnutí si byla jistá, že o tom věděl a že ho to zraňovalo. Ale nikdy jí to nevyčetl ani si nepostěžoval. Ráno ji vždycky jen vysadil a řekl jí, že ji má rád, a pokračoval v tom i dlouho poté, co mu ta slova přestala oplácet.

Byla to matka, kdo vtloukal Mollie do hlavy, kam ve světě patří. Bydleli ve skromném domku zděděném po prarodičích z otcovy strany a matka ho vzorně udržovala, ale nábytek byl otlučený a koberce prošlapané. Molliin starší bratr se dal v sedmnácti k armádě a od té doby domů ani nepáchl, jenom jim jednou za měsíc telefonoval. Na každém volném kousku místa stály jeho zarámované fotografie a matka po něm tesknila, jako by umřel, a ne uprchl z jejího dusivého sevření.

Když Mollie jednou učitelka kreslení poslala domů se vzkazem, že by měla brát soukromé hodiny a rozvíjet svůj talent, matka odsekla, že umění je pro bohaté děti, ne pro takové, jako je ona. Navrhla jí, že se může stát třeba zdravotní sestrou. Nemocní budou na světě pořád, a pořád budou zdravotní sestry potřebovat. V nic lepšího holka s jejím rodinným zázemím doufat nemůže – jen ve skromnou kariéru a pak v mateřství. Její životní cíl má být vychovat děti, všechno ostatní je vedlejší.

Nikdy nezapomeň, kdo jsi a odkud pocházíš, kladla jí matka na srdce. Nemáš se za co stydět, ale taky se nemáš čím chlubit, s takovým otcem, jako je ten tvůj. Teprve až se staneš matkou, můžeš doufat, že získáš nárok na hrdost. Já správně vychovala svého chlapce a ten teď slouží vlasti. Jsem na to hrdá.

A co já? zeptala se Mollie několikrát. Jsi hrdá i na mě? Matka nikdy neodpověděla, vždycky jen pokrčila rameny a odvrátila se.

Plíživé ponižování se na Mollie natrvalo podepsalo. Nestala se zdravotní sestrou, ale administrativní pracovnicí na radnici v Albany. Práce to byla nudná, ale solidně placená. Nic, za co by se měla stydět, ale taky nic, čím se chlubit. Když se tam seznámila s Masonem, už stoupal po kariérním žebříčku ve finančním odboru a bral skoro dvojnásobek toho, co ona v hospodářském. Na první rande

ji vytáhl do elegantní francouzské restaurace a Mollie při pohledu na jídelní lístek propadla panice. Měla plebejské chutě dítěte, které doma krmí špagetami z konzervy a do školy si nosí sendviče s arašídovým máslem a džemem.

„Stalo se něco?“ zarazil se Mason.

Mollie se usmála a ujistila ho, že ne, vůbec ne, ale bojovala s nutkáním vyskočit a prchnout od stolu. Objednala si první položku ze seznamu předkrmů i hlavní nabídky, a když jídlo přinesli, tvářila se, že jí chutná.

„Proč jsi to udělala?“ vyzvídal Mason později, když došlo na drinky.

„Co jsem udělala?“ zeptala se, i když moc dobře věděla, co myslí.

„Poručila sis jídlo, které ti nechutnalo, a přesto jsi ho snědla,“ řekl. „Proč?“

Nejradši by zalhala, ale věděla, že by ji prokoukl. Měl odjakživa talent vytáhnout z lidí pravdu, i sebelíp ukrytou.

„Zpanikařila jsem,“ přiznala. „Vůbec jsem nevěděla, co si objednávám. Fakt, měl jsi mě vzít někam do fastfoodu, to je můj strop.“

„No dobře,“ zasmál se. „Možná příště.“

Že nějaké „příště“ bude, bylo nad slunce jasnější. Zamilovala se do něj rychle a bezhlavě a za dvanáct měsíců se vzali.

Jenže teď po třinácti letech se jí tehdejší pocit vybavil, včetně hlodavého strachu. Nepatřím sem. Nejsem na to dost dobrá. Poznají mi to na nose a vyhodí mě. Když sledovala hotelového zřízence, jak odnáší její zavazadla dovnitř, jak se fontána s tichým šuměním rozstřikuje do výše, jak na nebi krouží a pokřikují racci, naprosto vážně se zaobírala nápadem, že znova naskočí do taxíku a nechá se odvézt zpátky na letiště.

Vtom ji zatahal za ruku Ethan. „Pojď, mami.“

Nedočkavě poskakoval, sandály mu pleskaly o dláždění.

„Půjdem plavat,“ ukázal na vstup do hotelu.

„Jo,“ přitakala. „Půjdem plavat.“

Došli společně k recepčnímu pultu, kde jí nabídli sklenku šampaňského a Ethanovi lízátko, oslovovali ji madam, popřáli jí nádherný pobyt a vybízeli ji, ať klidně volá ve dne v noci, kdyby něco potřebovala, a její pocit, že sem nepatří a že pro tohle prostředí není

dost dobrá, se zvolna rozplýval, z ohlušujícího řevu se ztlumil ve vzdálený šepot.

Ale úplně nezmizel.

Nikdy, už nikdy ji úplně neopustil.

Když ten den ráno odjížděla z domova, oplývala bohulibými úmysly. Jeden z nich byl, že přiměje Ethana, aby si po příjezdu do hotelu zdříml, a zaplavat si půjdou až potom. Věděla, že jinak bude k večeru rozmrzelý. Jenže když vyjeli výtahem do svého pokoje v šestém patře, vyšla na balkón a pohlédla dolů. Přímo pod ní ležel jeden ze sedmi hotelových bazénů. Ethan si stoupl vedle ní, objímal jí rukama stehno a zíral skrz prosklené zábradlí.

„Koukej, mami," vydechl.

„Jo, koukám."

Voda byla dokonale modrá, takový ten odstín modři, jaký si člověk přeje u nebe. I když na Mollie padala únava a hodinka spánku by jim oběma udělala dobře, voda lákala víc.

„Pojď se převléknout," vybídla syna.

Chvilku nato už měla pod lehkým sarongem oblečené plavky a nahatý Ethan před ní poskakoval plný blaženého vzrušení, jaké znají jen malé děti. Mollie se neubránila smíchu a pracně mu soukala nožičku do celotělových plavek. Ty ho ochrání před sluncem od loktů ke kolenům a pro děti v tomhle věku je všude doporučují jako nejlepší ochranu před vyrážkou. Na podobné věci odjakživa úzkostlivě dbala; než Ethanovi něco koupila, od oblečení až po hračky, pokaždé si předem prostudovala, na co si dávat pozor. Někomu by se to mohlo zdát přehnané, ale jí to bylo jedno. U svého chlapečka bude dělat všechno správně. Byl pro ni zázrak a podle toho s ním zacházela.

Zapnula mu na zádíčkách zip a otočila ho k sobě.

„Sluší ti to, ty můj malý plavče."

„Tak už pojď, mami. Pojď, jdeme."

„Ne-e," řekla. „Ještě natřít opalovacím krémem."

Namazala mu odkrytou kůži do posledního centimetru, dokonce i místečko na temeni, kde kůže prosvítala pod vlasy. I opalovací

krém vybrala ten nejlepší, opakovaně testovaný a schválený dermatology a pediatry. Pak Ethanovi navlékla plovací vestu a obula mu gumové sandály.

„Fajn," řekla, „teď můžeme jít."

Popadla hotelové ručníky a tašku, přihodila dovnitř pár svých věcí a otevřela dveře. „Pojď," pobídla Ethana.

Proklouzl kolem ní do chodby, pusu dokořán a jazyk vyplazený, funěl jako štěně. Dveře se už za nimi dovíraly, když vtom si Mollie na něco vzpomněla.

„Sakra!" zaklela a v poslední vteřině mezi ně strčila nohu; ani nevnímala, že ji praštily do malíčku. „Ethane, zlato moje, počkej ještě."

Sáhla dovnitř, vytáhla z drážky vedle dveří kartový klíč a strčila ho k ostatním věcem do tašky. Teprve pak nechala dveře zaklapnout.

Rozhlédla se po synovi, ale byl tentam. V prsou jako by jí žhavě vybuchla světlice.

„Ethane?"

Zaslechla ho, jak se hihňá kus dál v chodbě, a vyrazila za ním. Zahnula za roh k výklenku s výtahy.

„Zlato, co to –"

Stál v otevřeném výtahu, vůbec si jí nevšímal a rozesmátě mačkal tlačítka jedno za druhým, aby se rozsvěcela.

„Ethane, ne!"

Ozvalo se cinknutí a dveře se začaly zavírat.

„Krucinál!" vyjekla a vrhla se s nataženou paží kupředu.

Dveře se jí zarazily o zápěstí a znova se otevřely.

„Koukej, mami," ukázal Ethan na řady rozsvícených tlačítek.

Mollie si k němu přidřepla, aby měli nos stejně vysoko, a popadla ho za ramena. „Už *nikdy* mi nesmíš takhle utéct!"

„Ale... ale..."

„Žádné ale, zmlkni! Kdyby se ty dveře zavřely a výtah odjel, jak bych zjistila, do kterého patra jsi jel? No?"

Našpulil dolní ret, svěsil hlavu a rozbrečel se na celé kolo. Obličejík mu zrudl, z očí se mu vykutálely slzy jako hráchy a skáply Mollie na holé koleno. Padla na ni lítost. Přitáhla si ho do náruče a objala ho.

„To nic, zlatíčko, promiň. Neměla jsem se na tebe tak zlobit. Nechci tě ztratit, víš? Co by si maminka bez svého chlapečka počala?“

Otřela mu slzy.

„Moc mě to mrzí, zlato. Promiň, že jsem na tebe křičela. Maminka se omlouvá. Jo?“

Chytil ji kolem krku a zabořil jí tvářičku mezi krk a rameno. „Nezlob se, že jsem mačkal knoflíky.“

„Už je to dobré, nic se nestalo. Víckrát už to neuděláš, viď?“

Přikývl a posmrkl.

Mollie si neuvědomila, že se výtah zavřel a rozjel, dokud necinkl zvonek a odosobněný hlas nepronesl: „Sedmé poschodí.“

Zasyčely otevírané dveře a dovnitř vstoupil postarší manželský pár. Mollie se napřímila a vzala Ethana za ruku. Manželé se usmáli a žena mu zamávala. Ethan schoval obličej Mollie do sarongu a žena se nad ním začala rozplývat.

Mlčky sjížděli dolů a výtah zastavoval v každém patře. Mollie si všimla drahého oblečení těch dvou a zlata na ženině krku a prstech a znova se v ní probudil pocit nepatřičnosti.

Nech toho, okřikla se v duchu. Máš plné právo tady být.

Přesto ji ten pocit provázel bočním východem k bazénu, na který se prve dívala z balkónu. Tvořil samostatnou enklávu obklopenou ze tří stran balkóny úplně stejnými, jako byl ten její. Vzhlédla k šestému patru, odpočítala tři okna od kraje a odhadla, že právě tam je její pokoj. Naproti, na jediné volné straně, se táhly pěšiny do palmového hájku. Usoudila, že se tamtudy chodí do ostatních částí letoviska. Aby si získala Ethanovu pozornost, stiskla mu ruku. Zvedl k ní hlavu, mžoural proti sluníčku.

„Chceš jít na procházku, nebo si zaplavat tady?“

Odpověď znala předem a vlastně ani nevěděla, proč se ptá.

„Zaplavat,“ pokusil se ji odtáhnout k vodě.

„Moment,“ zarazila ho a odvedla ho ke dvěma volným lehátkům. „Sedni si.“

Ignorovala jeho protesty a přiměla ho počkat, než rozloží ručníky a zabere jim teritorium. Ujistila se, že má peněženku a telefon zastrčené co nejhlouběji v tašce, nahoru položila čtečku Kindle a na svoje lehátko pohodila brakový časopis.

„Fajn," řekla. „Teď už můžeme jít."

Strávili ve vodě blažených třicet minut, než jí došlo, že Ethan je tu jediné děcko. Kopal kolem sebe a cákal, chichotal se a výskal; Mollie ho přidržovala za ruce, nebo si ho položila na záda a plavala s ním, nebo ho zvedala na okraj bazénu, aby jí odtamtud skákal do náruče.

Rozesmátého si ho vysadila za krk, otočila se kolem dokola a rozhlížela se po lidech na lehátkách. Nikdo jí pohled neoplácel. Něco bylo špatně a Mollie netušila co. Pocit nepatřičnosti se bouřlivě prodíral na povrch a začínala v ní klíčit panika, i když nevěděla proč.

Nikde žádné děti. Nebo aspoň žádné malé. Nejmladší tu byli náctiletí. Ostatní byli ve středních letech nebo starší. A vtom jí svitlo.

„Panebože," vydechla. „To snad ne!"

Sundala Ethana dolů, posadila si ho na ruku a zamířila ke schodům z bazénu.

„Ne, mami," protestoval.

„Nic se neděje, zlato, jen si půjdeme najít jiný bazén."

Zamířila k lehátkům, která prve zabrala, a cestou se šeptem omlouvala všem okolo. Ethan se začal zmítat a kopat a Mollie se v duchu modlila, ať nezačne vyvádět, hlavně ne tady, proboha.

Tamhle je, hned za těmi dvěma lehátky, která si vybrala, na nepřehlédnutelném místě, a ona ji přesto přehlédla. Cedule TICHÝ BAZÉN. RESPEKTUJTE PROSÍM OSTATNÍ A SNAŽTE SE NEHLUČET.

Postavila Ethana na zem a začala se balit. Pozorovali ji přitom dva muži něco přes čtyřicet. Cítila, jak jí hoří tváře; propadala se studem, že se před těmi lidmi ztrapnila.

„Stalo se něco, paní?" zeptal se jí jeden z těch dvou.

„Omlouvám se," zašeptala. „Nedošlo mi, že to je tichý bazén. Jsem blbá. Hrozně mě to mrzí. Jsem blbá, úplně blbá..."

„Neblázněte," řekl. „Co to do vás vjelo? Položte ty věci, nikam nechoďte."

Druhý se zvedl na lokty a Mollie podvědomě zaregistrovala jeho pevné svalnaté tělo.

„Ano, nemusíte chodit pryč. Nikomu jste nevadili."

Mollie zvedla ručník a srolovala ho. „Ba ne, my jsme... my jsme dělali rámus. Omlouvám se."

První muž, který k ní byl blíž, natáhl ruku a dotkl se její paže. „Ale no tak, nechte toho. Zase ty věci položte a nenervujte se. Neslyšel jsem nic víc než malého kluka, jak se ohromně baví, a jestli to někomu vadí, tak mi věřte, že ten dotyčný má mnohem horší problémy než trochu povyku."

Konec té promluvy adresoval obstarožnímu pánovi, který je sledoval z další řady lehátek. Stařík si odkašlal a odvrátil se.

„Jmenuju se Charles," podal jí muž ruku.

Mollie se na ni vteřinu dívala, pak mu jí potřásla a představila se mu.

„Tohle je můj manžel Gerry." Muž ukázal na partnera na vzdálenějším lehátku – na toho, kterému se ve slunci leskly vypracované břišní svaly.

„Ahoj, Mollie," natáhl se k ní Gerry a potřásl jí rukou.

„A teď vám řeknu, co bych rád, abyste udělala," pokračoval Charles. „Rád bych, abyste položila tu tašku zpátky, lehla si, slunila se a mně abyste dovolila, ať nám objednám koktejly. Co vy na to?"

Mollie zaváhala. „Asi bych neměla..."

„Kecy," zasmál se Charles, ale pak pohlédl na Ethana a chytil se za pusu. „Jejda, pardon. Chtěl jsem říct kecky."

Ethan se zahihňal. „Kecky!"

Mollie se bezděčně zasmála taky, navzdory strachu a veškeré vnitřní nejistotě.

„A co ty, mladíku?" zeptal se Charles. „Myslíš, že mi maminka dovolí, abych ti koupil zmrzlinu? Co myslíš?"

Ethan se usmál od ucha k uchu a nakazil je tím úsměvem všechny.

„Snad by to šlo," přikývla Mollie a posadila se na lehátko.

Charles vzhlédl k bezmračné obloze, olízl si špičku prstu a nastavil ji proti větru. „Co říkáš, Gerry? Touhle denní dobou, při téhle teplotě a vzdušné vlhkosti a rychlosti větru... Já to vidím na jahodové daiquiri, a ty?"

„Souhlas," přitakal Gerry.

„Takže rozhodnuto," přikývl Charles. „Jahodové daiquiri pro všechny."

Rozhlížel se po číšníkovi a Mollie ucítila v břiše příjemné teplo a na rtech úsměv, který se jí šířil až do hloubi nitra.

„Děkuju vám." K jejímu překvapení konec té věty přidusily slzy.

Charles předstíral, že si jich nevšiml.

4

„Páni, vy jste spisovatelka?“

Mollie se při Charlesových slovech začervenala. Takhle se ještě nikdy nepopsala.

„Ne na plný úvazek. Aspoň zatím. Dál chodím do práce.“

Charles vleže splýval, přidržoval se dlaždičkového okraje bazénu a nohama opisoval lenivé kruhy. Mollie si přidřepla, aby jí voda šplíchala na bradu; Ethana měla na dosah.

„Stejně před vámi smekám. Můžu se vám s něčím svěřit? Ale předem vás varuju, že pak se mi možná až do konce dovolené budete radši vyhýbat.“

„Jen do toho,“ řekla.

„Taky mám spisovatelské ambice. Nebo jsem je aspoň míval. Nic jsem nenapsal už přes rok, ale předtím jsem prodal pár povídek a napsal dva romány, které nikdy nespatřily světlo světa. Nepovedlo se mi sehnat agenta. Nejdál jsem se dostal, když se jeden prokousal celým rukopisem, ale nakonec to nevyšlo. Úplně mě to sebralo. Jak jste sehnala agenta vy?“

„Postaru,“ odvětila. „Přes stohy odmítnutí.“

„Asi vás nenávidím,“ zakřenil se.

Gerry se přiloudal k okraji bazénu a dřepl si na bobek.

„Hej vy tam, už se připozdívá. Co se jít převléct na večeři?“

„Tak jo,“ přitakal Charles. Ohlédl se po Mollie. „Přidáte se k nám, viďte?“

Ucítila, že se znova červená. „Já... radši bych neměla.“

„Ale měla.“

Vzala Ethana za ruce a přitáhla si ho k sobě. „Upřímně, večeře s uondaným tříletým špuntem je za trest."

„Nesmysl. Pojďte, chci z vás tahat rozumy." Zvedl pohled ke Gerrymu. „Je spisovatelka. Na podzim jí vyjde první knížka."

Gerry povytáhl obočí. „Vážně? Gratuluju."

Zase ta horkost ve tvářích. Vynadala si za to, ale usmála se.

„Ani náhodou vás nenechá večeřet bez nás," zasmál se Gerry. „Radši si ušetřete námahu a kývněte rovnou."

„Tak dobře." Zvedla Ethana a ten ji popadl kolem krku. „Ale varuju vás, Ethan bude otravovat."

Neotravoval.

Když se oba osprchovali a převlékli, dovolila mu, aby utíkal chodbou napřed k výtahům. Příliš pozdě postřehla, že jeden je zrovna otevřený, a musela se za ním rozběhnout tryskem. Tentokrát to stihla, než stačil cokoli zmáčknout.

„Tohle jsme si už vyříkali, copak se nepamatuješ?" chytila ho za ruku.

Rošťácky po ní loupl očima a v koutcích mu cukalo.

„To není k smíchu," obořila se na něj. „Neopovažuj se na mě culit. Je to hrozně nebezpečné. Sám do výtahu nesmíš. Rozumíš?"

„Jo," přikývl, ale jeho výraz naznačoval opak.

S Charlesem a Gerrym se sešli u jedné ze dvou hotelových bufetových restaurací, a jakmile se usadili u stolu, Charles objednal koktejly.

„Máte na mě špatný vliv," zažertovala Mollie.

„To mi povídejte," přisadil si Gerry. „Vypadám na čtyřicet, ale ve skutečnosti je mi třiadvacet a takhle jsem zchátral kvůli životnímu stylu, který mi vnucuje. Když jsme se seznámili, měl jsem bujnou kštici. A on ještě nešedivěl."

„Já nešedivím," ohradil se Charles.

„Stačí říct tři věci," naklonil se Gerry k Mollie. „Pro muže, H-35, středně hnědá. Myslí si, že neregistruju objednávky u Amazonu."

Mollie se během večeře kapku přiopila, takže si musela hlídat, aby čistě artikulovala. Ethan naštěstí jedl vzorně, a dokonce ani nezlobil, když trvala na tom, aby snědl zelené fazolky. Zdálo se, že je

nadšený z toho, že sedí u stolu s muži. Pozoroval je, jak se spolu baví, a měl velkou radost, že ho zahrnují pozorností.

Bylo jí jasné, že na tu otázku dřív nebo později dojde, ale přesto ji rozladila.

„Kde je Ethanův táta?“ zeptal se Charles.

Byl to kamarádský dotaz, žádný skrytý odsudek ani provokace. Přesto ji drásal jako šmirglpapír.

„Mason,“ řekla. „Jmenuje se Mason. Odstěhoval se do Seattlu, když bylo Ethanovi půl roku. Jsme rozvedení.“

„To je mi líto,“ řekl Charles. „Ale dál se vídáte, ne? Určitě jezdí za Ethanem.“

„Navštěvuje ho dvakrát ročně. Jinak se nestýkáme.“

„Opravdu? Proč jste se rozešli?“ Předklonil se a ztlumil hlas: „Choval se k vám hrubě?“

„Ne, nic takového. Jen to... prostě nevydržel.“

Charles jí položil ruku na paži, zlehka a vřele. „Neunesl odpovědnost?“

„Dá se to tak říct. Prodělali jsme toho hodně, abychom Ethana měli. Bylo to náročné, emocionálně i fyzicky. Zpětně si teď říkám, že to všechno, s čím jsme se museli vypořádat, z něj zřejmě vysálo vůli k rodičovství. Asi o to nestál tolik jako já.“

Pohlédla přes stůl na syna. Řehonil se, pitvořili se na sebe s Gerrym.

„Poslyšte,“ požádala, „můžeme změnit téma? Nerada bych kazila zábavu.“

Charles jí stiskl paži. „Samozřejmě. Tak mi radši povězte o té svojí knížce.“

Než dojedli dezert, Ethan na své židli usnul. Gerry se nabídl, že ho odnese nahoru do pokoje, ale Mollie odmítla, stála si na svém, že to zvládne sama. Dohodli se, že se nazítří zase sejdou, a Mollie odcházela spát s hřejivým pocitem, ke kterému nejspíš přispěla dvě mojita a dvě sklenice vína Rioja, na kterých si během večeře pochutnala.

V pokoji měli dvě postele, ale vklouzla k Ethanovi a přitulila se k němu. Položila si hlavu vedle něj na polštář, vnímala, jak se mu nadzvedává a klesá hrudníček, a poslouchala jeho tichounké

pochrupování, jako když přede kotě. Někde venku hrála kapela, byla to hrozně povědomá píseň, jenže v nevtíravě oddechovém aranžmá. Spolu s hudbou k Mollie zalétaly útržky hovoru a smíchu.

Než usnula, políbila syna na tvářičku a přemítala, jak bez něj vůbec někdy mohla žít; vždyť on je to jediné, co ji poutá k tomuhle světu.

5

Dopoledne a odpoledne následujícího dne se líně a pohodově vlekla. Mollie a Ethan si po snídani sbalili věci k vodě a šli se projít po letovisku. Obešli všech sedm bazénů včetně toho nekonečného, který se zdánlivě ztrácel v moři. Mollie věděla, že jde o pouhou iluzi, že ve skutečnosti mezi krajem bazénu a Mexickým zálivem vede promenáda lemovaná restauracemi a butiky. Tu si projdou jindy, možná si zajdou i na pláž. V poledne objevili bazén pro malé děti schovaný uprostřed umělé říčky. Ve vodě po kolena mohla Mollie Ethana nechat, ať se čvachtá, co hrdlo ráčí, a sama lenošila se čtečkou opodál na lehátku. Musela ho okřiknout jen párkrát, většinou když si hrál s nějakou cizí hračkou. Rozjásala ho slibem, že mu koupí nafukovací člun. Dobře půl hodiny si hrál s holčičkou, jejíž rodiče se na Mollie usmívali z protější strany mělkého bazénu.

Po obědě našla Charlese a Gerryho, jak se opalují na severním břehu umělé říčky, a zeptala se, jestli se k nim smí připojit.

„Samozřejmě," ujistil ji Charles.

„Ahoj, Gerry," zamával Ethan.

„Ahoj, kámo," oplatil mu zamávání Gerry. „Nechceš si se mnou jít zaplavat?"

Ti dva spolu od včerejška vycházeli jako nejlepší kamarádi. Bylo to milé a Ethanovi prospěje, když stráví trochu času s mužem. Mollie přesto zaváhala.

„Nemůžu to po vás chtít," řekla. „Nepřijel jste sem, abyste mi hlídal dítě."

„Ale prosím vás! Vždyť je to zábava."